

1.

„Povedlo se, povedlo!“ vběhla Fany do pokoje a dlaní prudce roztočila glóbus na psacím stole.

„Naučila ses stojku, nebo už konečně umíš otevřít sardinky, aniž by ses polila olejem?“ ucedil Tobiáš nevzrušeně.

„Ne, ale za tři dny letíme!“ poskakovala Fany a nakonec ze samé radosti dala bráchovi pusu.

„Co?“ zbystřil a stáhl si z uší sluchátka.

Na podobné projevy sesterské lásky si totiž Fany zrovna nepotrpěla.

„Letím s ostatníma do Španělska! Už je to jistý, táta mi právě podepsal omluvenku.“

„Tak ono tě rodičovstvo přece jen pustilo?“ ozval se Tobiáš pochybovačně. „Teda, na začátku maturitního ročníku... to jsou naši docela odvážní. Co táta do tý omluvenky napsal?“

„Rodinné důvody, nebo tak něco, to je fuk. Hlavně že jedu. Jedu!!!“ Fany sebou plácla na postel a horečně žhavila mobil.

„Z právního hlediska by se v krajním případě mohlo jednat i o ohrožování výchovy mládeže, paragraf 217 trestního zákona,“ rozumoval Tobiáš spíš pro sebe. „Leda to postavit tak, že kdyby rodiče Fany nepustili, mělo by to nedozírné dopady na fungování rodiny. Mohlo by to dokonce způsobit i dlouhotrvající stres, který je, jak známo, spouštěčem nejrůznějších chorob. Takže tam táta vlastně mohl napsat i zdravotní důvody a já už bych ho z toho nějak vysekal.“

„Seš cvok, ale roztomilej,“ poznamenala Fany a vzápětí dodala do mobilu: „Ty ne, Míšo, to platilo bráchovi. Ty jsi jenom roztomilej. Že jsem taky roztomilá? A víš co? Budeš mi to moct říkat ve Španělsku“

každý den, protože táta mě pustil! Jo!! Tak já jdu balit. Večer to platí, ano? Tak zatím čauky. Jo... já tebe taky. Pa.“

„Hele, jak tam vlastně letíte?“ ozval se znovu Tobiáš.

„Letadlem, představ si. Balony momentálně nejsou k dispozici.“

„Hahaha. Myslel jsem, jak to máte s letenkama, ty budou takhle na poslední chvíli děsně drahý.“

„Byly by, kdyby je Manuelův strejda neměl koupený dávno dopředu. Měl tu domluvený studenty ze španělsko-českýho gymplu, ale nějak z toho sešlo. Tak volal Manuelovi, ať honem někoho sežene, protože víno zraje jako zběsilý a domácí brigádníci jsou dávno rozebrány.“

„Jen aby z vás strejček nesedřel kůži. Budete na to mít smlouvu? Doporučuju ti bez smlouvy neutrhnout ani hrozen.“

Fany vyprskla:

„Brácho, ty práva ti lezou na mozek, a to jsi teprve na začátku třetáku. Co budeš dělat po státnicích?“

„Vybabrávat důvěřivce, jako jsi ty, z malérů, sestřičko.“

„Tak abys věděl, platí nám letenku do Madridu a zpátky, peníze za každou den zvlášť, a když to včas sčese, můžeme se pár dní mrknout po okolí.“

„Fakt? V tom případě... nebylo by v tý vaší vinařský četě ještě jedno volný místo?“

„Tos uhodl. Nebylo.“

Jenže všechno nakonec dopadlo jinak. Petroš měl původně letět s nimi, ale pak se rozhodl zůstat ještě s Marikou na Slovensku, kde se zotavovala z nešťastného pádu z koně. Takže vedle Fany, Nikol, Simči, Michala všeobecně zvaného Kat, Rosti a Manuela se přece jen místo pro Tobiáše našlo. Plánoval udělat si z Madridu malou odbočku do univerzitního města Alcalá de Henares. Měl k tomu jeden obzvlášť důležitý blondatý důvod.

Tobiáš očima hladil mraky, kupící se jim pod křídly, když letadlo přelétávalo Pyreneje, a usmíval se. Přemýšlel, jaké to bude, až Evu zase uvidí. Po dvou týdnech! A to se měli setkat až na Vánoce. Ta bude koukat, až se před ní tak zničehonic zjeví.

Seděl sice v letadle, které se k cíli řítilo sedmisetkilometrovou rychlostí, ale jeho myšlenky byly rychlejší. Viděl před sebou Evu za-

motanou do osušky, s vlhkými voňavými vlasy, protože právě vylezla ze sprchy, a s modrozelenýma očima, které si ještě nestačila nalíčit. Pozoroval, jak zčervenala radostí, když zazvonil a ona otevřela a vrhla se mu do náruče...

„Tobine,“ šťouchla do něj loktem Fany, „sklop si stolek, už roznášejí jídlo.“

„Hm,“ zamumlal vyrušeně a nedbalým pohybem uvolnil páčku. „My tam vlastně dorazíme navečer, ne ráno,“ uvědomil si polohlasem a rychlou korekcí myšlenek změnil Eviny oči z ještě nenalíčených na už odličené.

Měl ji rád nenamalovanou. A už vůbec nechápal, proč si maluje rty, pokaždé ho při líbání tak orazítkuje, že potom vypadá jako...

„Tak brácho, džus, nebo kolu?“ zopakovala Fany důrazněji, když viděla, že Tobiáš je myšlenkami jinde, a omluvně se usmála na letušku trpělivě očekávající odpověď.

„Co? Kolu. Promiňte.“

Přijal kuřecí maso s bramborem a krémovou omáčkou, v které tu a tam plaval hrášek. S povzdechem každou kuličku vylovil a seřadil na tác. Hrášek nesnášel. A navíc nadýmá. A to by teď, když letí za Evou, nebylo zrovna nejlepší.

„Simča spí, nechtěli ji budit,“ zaslechl Tobiáš útržek sestřina hovoru s Katem, který vedle ní seděl z druhé strany.

No jo, Simča, uchechtl se v duchu, když si vzpomněl, jaké extempore sestřina potrhlá kamarádka předvedla na letišti.

„Tak kde jste všichni?“ halekala Simča a poněkud vratce se k nim hnala přes odletovou halu v minišatech připomínajících zkrácenou variantu kostýmu flamenkových tanečnic. Vysoké podpatky jí na hladké dlažbě podklouzávaly, takže nebylo divu, když se na mozaice znázorňující mapu Evropy pořádně rozplácla.

„Těsně vedle, Simi, padla jsi do Francie, Španělsko je o kousek jižnějš,“ řehtal se Kat, ale šel Simče pomoci na nohy, dřív než k ní doběhne ten osmahlý seladon v bílém obleku s kapsou nabitou balíčkem kreditních karet.

„Já nechápu, proč Simčin vstup na scénu musí být vždycky tak extravagantní,“ povzdychla si Fany. „Ona to snad dělá schválně, aby na sebe hned od začátku upoutala pozornost, nebo co.“

Tobiáš musel uznat, že na Simču není špatný pohled, i když je roz-

pláclá na zemi. Zvlášť když ze svých dlouhých nohou ukázala opravdu maximální délku.

„To bude! To teda bude!“ vykřikoval spěchající Manuel obtěžkaný zavazadly, která se nevešla na vozík, Simččin plážový klobouček naražený na svém jihoamerickém sombreru.

„Co bude?“ nadhodila Nikol otázku a přejela pohotově spuštěnou kamerou od sbírající se Simči na určeného Manuela.

„To já právě nevím, co ono bude,“ lamentoval. „Jenže já musel Simonku úplně do dna opít. Jinak by ona s námi neletěla.“

„Já?“ ozvala se Simča dotčeně a přitom se sácala na nohy s takovou vervou, že Katovi utrhla knoflíček u košile.

„Já to věděl, že si mám vzít radši tričko,“ prohodil rezignovaně a předal kymácející se Simču Rostovi.

„Já bych letěla třeba ponorkou!“ vykřikovala Simča k pobavení několika okolostojících hloučků.

„Prosím tě, co tě to popadlo,“ vrhla se Fany na Manuela. „Podívej se, jak jsi ji zřídil. Takhle ji do letadla nevezmou!“

„Jo, natož do ponorky,“ uchechl se Kat.

„Když ona Simonka dostala moc obav z létání a kžičela, že se nenechá spadnout letadlem takhle mladá,“ blekotal Manuel. „A pak si zamkla nohu k radiátoru zámkem, co my zamykáme kolo, a nedala si to odemknout, a my už museli pomalu zamykat byt a jít a ona požádá zamknutá a já už nevěděl co...“

„Tak jsi ji ožral,“ poznamenal Rosta chápavě.

„Jo. Jenže víte, jak to dopadá. Simonka moc alkohol nepije, a když pije, tak to pak je vždycky malér někde. Jako na těch lyžích tehdy. A pak jak ji opil ten režisér. Vždycky je v tom nějaký chlap. Ale já se hrdinně rozhodl, že to musím riskovat, protože jinak by Simonka s námi neletěla, a to já nemůžu dopustit.“

Simča se právě ujala nějaké reklamní cedule a chystala se s ní tančit španělský tanec paso doble.

„Jak tohle dopadne?“ rozhodila Fany malomyslně rukama.

„Musíme ji nějak zklidnit,“ poznamenala Nikol do kamery.

„Já bych řekl spíš unavit,“ namítl Rosta. „Její opice je neuvěřitelně bujná, aby během letu třeba nechtěla vystřídat pilota.“

„Ježíš, to bude ostuda, já už vidím, jak nouzově přistáváme někde v Basileji nebo Lyonu a jak Simonu vykládají i s kufrem,“ vyjekla Fany.

„To by byl dost drahej výlet do Francie,“ poznamenal Tobiáš. „Mám obavy, že náklady na neplánované mezipřistání by nám dali proplatit. A u soudu bych tuhle kauzu fakt obhajovat nechtěl, to je předem prohraný.“

Manuel sklesle seděl na svém kufru a nejradši by se stal šedivě nenápadnou leštěnou dlaždicí, kterou měl pod svýma nohama.

„Za jak dlouho nám to letí?“ podíval se Kat na mobil. „Hm, za necelý dvě hodiny, to zvládnem. Pojd', Simi, půjdeme ven na vyhlídkovou terasu a podíváme se, jak přistávají letadýlka.“

„Ty s ní mluvíš, jako by jí bylo osmnáct měsíců, a ne osmnáct let,“ pobavilo to Fany.

„Mluvim s ní podle toho, jak se chová,“ odsekl Kat. „Opilci jsou trochu jako nemluvnata. Tak pomůže mi s ní někdo?“

Manuel hbitě vyskočil, šťastný, že se Kat ujal řešení situace, která vypadala, že vůbec řešit nepůjde. Popadl svou drahou pod rameny, ačkoliv hrozilo, že s ním bude chtít tančit domorodý tanec kmene Zulu, ale Simča byla kupodivu zvědavá na letadýlka.

Hodinu před odletem Simoně konečně došla energie, což ostatní uvítali s nelíbeným ulehčením.

Nechali odbavit zavazadla, z nichž Simčiny a Manuelův kufr vážily jen těsně pod povolenou mez dvaceti kilogramů.

„Že Simča, to se dalo čekat, ale Manuel?“ vrtěl Rosta hlavou.

„Ty to nechápeš,“ ozvala se Nikol, práskla žvýkačkovou bublinu a vysvětlila Rostovi, že v Manuelově loďáku budou tak sotva jedny jeho džíny a pár triček, jelikož ostatní prostor určitě zabraly Simčiny volánkové sukýnky, halenky a svetříky, aby se mohla na široších vinicích každý den převlékat do něčeho jiného.

Problémy nastaly až u osobních prohlídek při vstupu do odletového prostoru, protože kontrola zavazadel odhalila v Simčiny tašce předměty označené za nebezpečné.

„Nůžky si na palubu s sebou vzít nesmíte,“ upozornila mírným hlasem slečna v uniformě. „A pilníček taky ne. Ani zubní pastu.“

„Ne?“ vykulila Simča oči. „A kartáček můžu?“

„Ano, ten můžete,“ usmála se slečna. „Ale nůžky, pilníček a pasta tu zůstanou.“

„Jak zůstanou?“ vyjekla Simča. „Jako tady v Praze? Samy? To mám letět do Španělska bez pilníku?“

„Klidně poleť, Simonko,“ snažil se Manuel zmírnit Simčino vzrůs-

tající rozhořčení. „Já přísahám, že ti hned v Madridu koupím nový nůžky i ten pilovák a pastu koupíme taky, jakou budeš chtít.“

„Ale to už ty svoje věci nikdy neuvídím?“

„Pojď, prosím tě, měla sis je zabalit do kufru, a ne je brát na palubu, když je to zakázaný,“ ujala se slova Fany, nešťastné předměty nemilosrdně hodila do připraveného kontejneru a odtáhla vzpouzející se Simču pryč. „Já bych tě, Manu, nejradši přetrhla,“ sykla pak na schlíplého Venezuelana.

„Já bych se nejradši přetřhl sám,“ přiznal zkormouceně.

Nástup do letadla už proběhl bez problémů. Simče dali kinedryl a ona vzápětí po usednutí a zapnutí bezpečnostního pásu blaženě usnula.

Tobiáš se znovu usmál. Se Simčou je legrace. A je fakt hezká. Ne tolik jako Eva, dodal honem v duchu, ale pěkná je. Zapil poslední sousto miniaturního moučníku čajem a zavřel oči. Pod víčky se mu opět roztančila Eva zahalená jen do osušky a on se strašně těšil, až ji uvidí doopravdy. Za jak dlouho asi? Malátně zvedl oči k monitoru vysunutému dva metry před jeho hlavou. Výška něco přes deset kilometrů, venku je skoro padesátistupňový mráz a do cíle zbývá z tisíce sedmi set padesáti jedna kilometrů necelých pět set.

„Za chvíli jsem u tebe, Evi,“ zamumlal a propadl se do spánku.